

[Stetter.]

Altså et skøn. Man kan ikke lovgive på grundlag af et skøn.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg vil gerne sige, at jeg ikke er forberedt på at diskutere lovforslag nr. 155. Jeg skal derfor kun gøre den enkelte bemærkning, at hr. Stetter kan ikke drage den konklusion af mine bemærkninger fra før, at det var et nej til, at man kan foretage en sådan isoleret afvikling af fradragsretten. Jeg gjorde udtrykkeligt opmærksom på, at det var et spørgsmål om, hvilke kræfter man ville sætte ind på det.

Ømann (SF):

Da det åbenbart er hr. Stetters sidste skanse over for en fornuftig løsning af parcelhusspørgsmålet bestandig igen og igen at hævde, at det ikke kan lade sig gøre med denne rentesondring, så kunne jeg have lyst til at spørge hr. Stetter: ja men sig mig nu engang, hvis jeg kan overbevise befolkningen om — jeg drømmer ikke om at overbevise hr. Stetter om det, men hvis jeg nu kunne overbevise et flertal i dette ting om — at det er praktisk muligt, hvad vil da hr. Stetters stilling være til en afvikling?

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter) (KF):

Jeg vil vente med at tage stilling til dette hypotetiske spørgsmål, hr. Ømann rejser. Jeg vil bede hr. Ømann bevise, at det kan lade sig gøre.

Jeg vil blot sige til ministeren: jeg går ud fra, at ministeren ikke agter at sætte samtlige centrale og lokale skattemyndigheders personale og ressourcer ind på løsning af dette problem.

(Kort bemærkning).

Ømann (SF):

Jeg må altså konstatere, at hr. Stetter skulle give den undskyldning for ikke at tage stilling, at det var et hypotetisk spørgsmål. Det må da være let at lade fantasien spille lidt og sige „hvis nu“. Men der lå i svaret, at hr. Stetter ikke vil være med til at opfylde det boligforlig, han selv har været med til at indgå.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter) (KF):

Skat er ikke et spørgsmål om fantasi, men et spørgsmål om realiteter.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om vurdering af landets faste ejendomme. (Kontantvurdering) [af Brixtofte m. fl.]

(Lovforslag nr. 225. Fremsat 9/3 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Efter vurderingsloven skal ejendomsværdien ansættes på grundlag af værdien i handel og vandel, og loven bestemmer, at der skal regnes med sædvanlige prioriteringsforhold. Dette princip har man fulgt gennem en lang årrække. Ved det af venstre fremsatte forslag foreslås vurderingsloven ændret, således at der ved ansættelse af ejendomsværdien skal regnes med værdien i handel og vandel, som denne ville være ved kontant køb. Venstre fremsatte det samme forslag forud for sidste almindelige vurdering. Dengang blev forslaget afvist af den daværende regering og forkastet af et flertal i folketinget.

Når vurderingsloven forudsætter, at der ved ansættelsen af ejendomsværdien skal regnes med sædvanlige prioriteringsforhold, forstås det i praksis sådan, at ejendomsværdien ansættes til den værdi i handel og vandel, som ejendommen ville have, hvis den var prioriteret som almindeligt for tilsvarende solgte ejendomme. Dette gælder,

[Ministeren for skatter og afgifter.]

uanset hvordan den rent faktisk er prioriteret. Ejendomsværdien bliver altså den samme for ejendomme, som har forskellige prioriteringsforhold, men som i øvrigt er ens.

Denne regel er udtryk for et lighedsprincip. Ejerens individuelle økonomiske forhold bør være uden betydning for den beskatning, som udløses af ejendomsvurderingen. Jeg vil godt understrege, at dette lighedsprincip er afgørende og må fastholdes også ved ændringer, som måtte komme.

Årsagen til, at normal prioritering lægges til grund for vurderingen, er, at det er denne pris, der handles til med normal udbetaling. Derfor er det denne pris, som vurderingsmyndighederne kender fra det statistiske materiale, som udsendes til dem forud for vurderingen. Kontant køb er så sjælden en foreteelse, at der ikke eksisterer et statistisk materiale af et sådant omfang, at det kan benyttes som udgangspunkt for en almindelig vurdering.

I anledning af det, der står i bemærkningerne til forslaget om, at de ejendomsværdier, som er ansat efter de nuværende vurderingsregler, skulle skabe øgede forventninger om værdistigninger, vil jeg pege på, at der efter statsskattedirektoratets skøn ikke er grundlag for at antage, at ejendomsvurderingerne påvirker handelspriserne. Det forekommer mig også vanskeligt at forstå, at en fornuftig køber skulle give mere, end han ellers ville give for en ejendom, blot fordi sælgeren argumenterer med oplysninger om ejendomsværdi.

Yderligere finder jeg anledning til at henvise forlagsstillerens opmærksomhed på, at gennemførelsen af forslaget vil få en række følgevirkninger, og jeg skal nævne en enkelt.

Hvis grundlaget for ejendomsvurderingen ændres som foreslået, så må konsekvensen jo blive, at ejendommens prioriteter kun kan fradrages med kursværdien ved formueopgørelserne. Man kan vel ikke forestille sig, at man på den ene side har en kontant værdi som formueaktiv og på den anden side har totalsummen af de prioriteter, der giver anledning til denne kursforskel. Jeg tror, det er klart for alle, at en sådan regel vil volde både ejerne og ligningsmyndighederne ganske mange vanskeligheder.

Jeg vil godt citere den begrundelse, som udvalgsflertallet i betænkningen af 27. april 1973 gav for at afvise venstres forslag om kontantvurdering. I betænkningen udtrykkes principielt sympati — og jeg vil gerne tilføje, at denne principielle sympati har vi fortsat — for ideen om at se bort fra prioriteringen, men jeg skal citere et afsnit fra betænkningen:

„De oplysninger, som under udvalgsbehandlingen er fremkommet fra finansministeren, har imidlertid godtgjort, at den eneste praktiske måde at gennemføre en sådan kontantvurdering på er at tage udgangspunkt i den formodede handelsværdi og så ved et generelt nedslag — fastsat som en procentdel af handelsværdien — konstruere sig frem til kontantværdien. Denne bliver således et abstrakt begreb uden praktisk anvendelighed, og den tilsyneladende nedsettelse af ejendomsværdierne, som herved fremkommer, er kunstig.

For ejendommenes beskatning vil en således konstrueret kontantværdi være uden reel betydning, fordi det vil stå såvel de kommunale myndigheder som lovgivningsmagten frit for at fastsætte beskatningssatserne i forhold til den kunstigt nedskrevne kontantværdi med en højere promise, og dette vil utvivlsomt også blive tilfældet.

Hertil kommer, at en sådan ændring vil være en ikke uvæsentlig byrde på vurderingsmændene, der i forvejen har et krævende og kompliceret arbejde.

Flertallet indstiller herefter lovforslaget til *forkastelse*.“

Så vidt jeg kan se af det foreliggende forslag, har forlagsstillerne ikke i den mellemliggende periode fundet andre instrumenter, der er mere egnede til at nå frem til fastsættelse af kontantværdien.

Som i 1973 er vi parat til at gå ind i drøftelsen af muligheden for at finde bedre metoder at foretage vurderingen efter. Jeg vil gerne understrege, at udgangspunktet for min og regeringens medvirken hertil er at nå frem til endnu mere sikre vurderinger, og det er ikke min vurdering, at det opnås med det foreliggende forslag.

Ove Hansen (S):

Det er jo ikke første gang, vi har et sådant forslag fra venstre liggende her om en kontantvurdering. Sidst vi behandlede det,

[Ove Hansen]

var der ikke flertal her i folketinget for sådan et forslag. Jeg kan godt forstå, man må nære betæneligheder ved en kontantvurdering, det gør mit parti også. Vi er naturligvis villige til at se på forslaget i udvalget, men er meget betænkelige.

Jeg tror, det for vurderingsmyndighederne vil blive et meget svært arbejde. Det kan endda være svært i dag selv med handelsværdien som udgangspunkt at skønne over et hus eller en ejendomsværdi, og hvis man så oven i købet skulle tænke på selve den kontante værdi, så tror jeg, det bliver meget svært. Ejendommene er jo uensartede. Vi har jo fabriksbygninger og lagerbygninger, jeg kunne blive ved med at nævne forskellige typer, det ville være temmelig svært at finde den kontante værdi af sådan en bygning.

Jeg tror også, kontantvurderinger ville give anledning til mange klagesager over for vurderingsmyndighederne over de ansættelser, der var foretaget. Også derfor er vi meget betænkelige ved et sådant forslag.

Men spørgsmålet er også, om det så meget er selve kontantværdien, man ønsker at nå frem til, om det ikke snarere drejer sig om at få den værdi, hvoraf lejeværdien af boligen skal beregnes, ned. Jeg tror snarere, det er det, venstre ønsker, så man her kan sige til alle folk, der har et hus, at de nu kan få en lettelse.

Forslagsstillerne tilføjer, at nu bliver man efter 16. alm. vurdering beskattet højere. Nu er det dog sådan i Danmark, at man er fri for at svare bygningskat længere, i hvert fald for nyopførte boliger, og med hensyn til selve grundskylden og grundværdien er det vel almindeligt i kommunerne, at man efter en almindelig vurdering, som giver et højere beskatningsgrundlag, ofte sætter grundskyldpromillerne ned. For amtskommunens vedkommende er det rigtigt nok, at man anvender den maksimale promille, men i kommunerne plejer man at foretage en regulering efter enhver almindelig vurdering.

Vi kan beklage, at meget tyder på, at værdistigningerne bliver meget store efter 16. almindelige vurdering, men jeg kunne da bedre tænke mig, om vi med venstre kunne snakke om, at en del af disse værdistigninger vel er samfundsskabte, og prøve at se,

om der ikke var mulighed for, at vi kan finde en løsning i den forbindelse. Jeg tror, det ville være velanbragt.

Ove Jensen (FP):

Der er i indeværende folketingssamling efterhånden fremsat mange lovforslag, som drejer sig om den nuværende form for ejendomsvurdering. Heraf kan sluttes, at der er almindelig utilfredshed med systemet, som det virker i dag, og at der er behov for en reform inden for dette område.

Fremskridtspartiet har ved lovforslag nr. 119 om forberedelse af en ejendomsvurderingsreform foreslået, at den 16. almindelige vurdering udskydes indtil videre fra det hidtil fastsatte tidspunkt, 1. april 1977, og at der nedsættes en kommission på 20 medlemmer til inden den 15. september 1976 at afgive betænkning om den fremtidige lovgivning vedrørende ejendomsvurdering. Forslaget har været til førstebehandling. Det fik ikke nogen særlig god modtagelse fra de andre partier, men det tager vi nu ikke så tungt på. Vi er jo efterhånden vant til, at lovforslag fra fremskridtspartiet bliver afvist, uanset hvor berettigede de er, og derfor vil vi fortsat arbejde videre med de tanker, som vi har givet udtryk for i lovforslag nr. 119 vedrørende en ejendomsvurderingsreform.

Ud fra denne betragtning kan vi ikke anerkende det foreliggende forslag fra venstre som en løsning på problemerne vedrørende vurdering af landets faste ejendomme. Men da forslaget efter vor opfattelse er en forbedring i forhold til nugældende regler, vil vi se velvilligt på forslaget under udvalgsbehandlingen.

Da ejendomsvurdering og ejendomsbeskatning hænger nøje sammen, finder vi i fremskridtspartiet, at det er en dårlig arbejdsform, at de forskellige forslag om ejendomsbeskatning og vurdering behandles i forskellige udvalg. Ved denne arbejdsform er det næsten umuligt at finde frem til en sammenhængende løsning på problemerne. Vi ønsker derfor, at alle lovforslagene om dette emne samles i ét udvalg. Det er for os ikke afgørende, i hvilket udvalg det bliver. Det, der er afgørende for os, er, at tingene behandles samlet, således at der kan findes en samlet løsning på problemerne.

Hvis ikke et flertal her i tinget kan blive

[Øve Jønsen.]

enige om en eller anden reform, vil den 16. almindelige vurdering medføre, at mange familiers økonomi vil blive ødelagt af forhøjede skatte- og lejebetalinger, samtidig med at der vil blive udløst en ny inflationsbølge, når de nye vurderingstal bliver kendt.

Gudme (RV):

Vi har jo oplevet det her før. Forskellen er datoen. Sidst var det den 29. november 1972, og i dag er det den 1. april 1976 — hvad der så ellers kan ligge i det. Og forskellen er i øvrigt også ordføreren; sidst var det hr. Guldborg, nu er det hr. Brixtofte, men de er jo flinke begge to. Men i øvrigt er problemstillingen nøjagtig den samme. Der står en vurdering et sted fremme i tiden, og så kommer man med denne studiekredsopgave, som det jo i realiteten er at skulle diskutere kontantvurdering.

Jeg må for mit vedkommende sige, at det er nok bedst at repetere de synspunkter, som vi i sin tid fremførte, men der er i realiteten ikke den mindste forskel på det, vi sagde i 1972, og det, vi nu siger i 1976. Derfor kunne jeg i og for sig godt nøjes med at henvise til de bemærkninger, der står i folketingets forhandlinger 1972-73, sp. 1538 ff., og henvise til den betænkning, kort og fyndig, som skatte- og afgiftsministeren før refererede, og som indeholdes i samme årgang af Folketingstidende, tillæg B., sp. 1398. Men der er jo nogle, der ikke vil læse det, og der er måske nogle, der godt vil høre det, så derfor vil jeg lige kort sammenfatte det synspunkt, vi dengang gjorde gældende, og som vi har stadig væk.

Der er teoretisk — men jeg understreger teoretisk — noget meget rigtigt i dette, at en ejendoms reelle værdi er det, som den koster med kolde kontanter. Men der er bare den hage ved det, at der er jo ingen eller praktisk taget ingen her i landet, der køber deres ejendom med kontanter, og derfor har vi altså på forhånd et begreb, der er fjernet fra det praktiske livs virkelighed. Praktisk taget alle ejendomshandler foregår med få kontanter, med megen overtagelse af gæld og med megen udstedelse af nye prioriteter, og desværre har der jo været en tilbøjelighed til i den inflationstid, vi har gennemlevet i de senere år, at der har været endnu færre kontanter, end praksis var tid-

ligere, hvilket er at beklage, men hvilket på den anden side også gør den teoretiske, principielle målsætning, som hr. Brixtofte her fremlægger, endnu mere uvirkelig.

Derfor må vi altså sige, at vi finder ikke, det kan være stemmende med det praktiske livs realiteter, at man nu vil til at gennemføre to begreber, som helt naturligt vil være skarpt adskilt fra hinanden, nemlig den reelle handelspris, sådan som den aftegner sig i de handelserfaringer, man gør kvartal for kvartal og år for år, og så den teoretisk beregnede kontantpris, som er noget ganske andet og meget lavere. Som jeg også sagde, da vi sidst diskuterede det: det er i hvert fald fuldstændig uforeneligt med det vurderingssystem, vi har nu. For de stakkels vurderingsmænd, vi skal sende ud på opgaven, vil ikke have nogen praktisk mulighed for, når de kender den reelle handelspris, at skulle abstrahere sig frem til en eller anden uvirkelig kontantpris. Derfor er det en meget god tanke, en interessant opgave for en studiekreds, men bare ikke noget, der kan lade sig gøre.

Men vi kan hente den lille splint ud af den gode idé, at vi måske kunne drøfte enten her eller i forbindelse med de 3-4 andre forslag til ændring af ejendomsværdireglerne, vi har for øjeblikket, om vi ikke i loven og vurderingsinstruksen kunne få indføjnet en bestemmelse om, at en ekstraordinært høj prioritering med nogle voldsomt store sælgerpantebreve, som uvilkårlig må have indbygget et stort kurstab og derfor måske kunstigt har skruet prisen op, skulle kunne medføre et nedslag i den ejendomsværdiansættelse, man kommer frem til. Det er der realiteter i, det kan vi tale om; det andet må vi vist nøjes med at slutre om.

Stetter (KF):

Som det allerede er fremgået af debatten, er forslaget en genfremsættelse. Spørgsmålet om indførelse af kontantvurderingsprincippet af fast ejendom blev gennemdrøftet her i tinget og i udvalget i november 1972. Forslaget var dengang fremsat af venstre og det konservative folkeparti i fællesskab. Vi er ikke blevet indbudt til at være forslagsstiller denne gang, det er ingen beklagelse — det vil jeg gerne sige til hr. Brixtofte, hvis han hører det — det er kun en konstatering. Vores fælles forslag kom til anden behandling i maj

[Stetter.]

1973 og blev forkastet af et flertal, socialdemokratiet, det radikale venstre og SF, ved tredjebehandlingen.

Om selve princippet vil jeg gerne sige, at på grund af svingninger i den lange rentefod vil vurderingen af fast ejendom også svinge stærkt, netop fordi rentefoden indgår i vurderingen. Da det jo er en kendsgerning, at alle vurderinger fastlægges på grundlag af handel med de huse, der omsættes, får vi højere vurderinger for alle ikke-omsatte huse, og det kan være uheldigt af mange grunde, som jeg ikke skal komme nærmere ind på, og som vi jo også har diskuteret under det foregående punkt på dagsordenen.

Vi vil gerne være med til at se på spørgsmålet om et kontantvurderingsprincip nok en gang i udvalget. Vi har — det vil jeg gerne sige til forslagsstillerne — ikke store forventninger til, at der denne gang kan findes et flertal for ændrede vurderingsprincipper; det forekommer mig, at forhandlingen allerede har givet en afklaring på det punkt, men fremtiden skal jo vise, om vi muligvis i fællesskab kan overbevise et flertal om det rigtige i princippet.

Ømann (SF):

Det var hr. Stetter, der med så stor vægt for nogle minutter siden sagde, at man da ikke kunne lovgive på skøn. Jeg synes i allerhøjeste grad, at her er tale om skøn, når man skal til at sjuste sig til en kontantværdi over for en registreret salgssum. Det bliver vist skøn af en helt anden karakter og af større omfang end de skøn, der kan blive tale om, når det drejer sig om at dele sol og vind på renteområdet.

Man kan nok spørge sig om, hvad hensigten er med dette forslag. Hensigten kan jo logisk ikke være lavere grundskatter, for de plejer jo at passe sig til efter vurderingerne og vil naturligvis også passe sig til opefter, hvis der blev foretaget en såkaldt kontantvurdering. Der ligger vel en filosofi om, at stigende vurderinger i sig selv er inflations-skabende; men den er lige så forkert som det forrige argument: vurderingerne er et udtryk for den inflation, der har fundet sted, de er baseret på de faktiske omsætningspriser.

Her ligger den hage ved forslaget, at man

helt må forkaste den salgsstatistik, som hele vores vurderingssystem for øjeblikket er baseret på, og som sagt begive sig ud på et meget omfattende skøn.

Jeg tror, at hunden ligger begravet et helt andet sted, nemlig dér, at dette vil medføre nominelt lave vurderinger og dermed nominelt lavere lejeværdier. Det er altså i sin essens et forslag af ganske samme parcelhusleflende karakter som hr. Stetters forslag, som vi behandlede for lidt siden.

I og for sig er det ejendommeligt, at et sådant forslag fremsættes af et liberalt parti, som ellers godt skulle kunne forstå vægtstængerne i markedsmekanismen. Man siger, at det er en kunstigt høj pris, ejendommene vurderes til, fordi man også tager i betragtning de kurstab, der er indbygget i prioriteringen. Ja men hvorfor er der egentlig et kurstab? Det er udtryk for, at man har sat renten desto lavere. Så dette at vurdere ud fra normal prioritering er i og for sig det mest fuldgældige, den typiske værdi for hvad sådan en ejendom normalt kan købes til og sælges for, og hvorfor skulle vi dog forlade det, der er typisk?

Vi kan altså ikke gå ind for denne her kontantvurderingskimære, også fordi det ville rejse spørgsmål om behandlingen af kursgevinster og kurstab på en helt vidt-rækkende måde, som det allerede er nævnt, spørgsmålet om, hvordan man på den ene side skulle opføre et aktiv til kontantværdien og på den modsatte side af stregen opføre lån til den nominelle værdi. Det ville nok skabe nogle problemer.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi er i kristeligt folkeparti ganske enige med forslagsstillerne om, at den almindelige fastsættelse af ejendomsværdien kan være en ganske fiktiv ansættelse. Enhver er jo vidende om eller burde i hvert fald være det, at det første, en køber almindeligvis spørger om, er: hvorledes er ejendommen prioriteret, før man overhovedet kan begynde at snakke om nogen handel; og hvis ejendommen overhovedet ikke er prioriteret i dag, er den så godt som usælgelig. Vi ser mangfoldige steder i alt fald ude i provinsen, at hvis sælger ikke ønsker at prioritere den, kan den ikke sælges, altså må sælgeren først prioritere den. Vi må videre sige, at for alle ejendomme, som er mere end to år gam-

[Arne Bjerregaard.]

le, ville det være ganske umuligt at opnå en gunstig prioritering, hvis der ikke var det i forvejen, og det viser sig også klart i priserne, at ejendomme, som ikke har haft en gunstig prioritering, ligger betydelig lavere i pris end de ejendomme, som har en gunstig prioritering. Det er altså ikke alderen, der bestemmer ejendomspriserne, det ses klart af de tal, vi har, men derimod prioriteringen.

Derfor må vi sige — og det viser tallene jo også klart — at ejendomsværdiansættelsen indeholder to prissummer; for det første den egentlige og reelle ejendomsværdi og for det andet en prioriteringsværdi. Det kan heller ikke være ubekendt, at det, når folk køber en ejendom, ikke er prisen, der bestemmer, om man køber eller ej, men derimod ved udregning af den årlige husleje fradraget i indkomsten. Det vil igen sige, at er der gode prioriteter i ejendommen, altså med langfristede lån, har man mulighed for at få et stort fradrag i sin indkomst, og så kan den ejendom sælges til betydelig højere pris end den ejendom, som ikke har en sådan prioritering.

Så kan man selvfølgelig sige, som der blev sagt fra hr. Ove Hansens side, at der kan være samfundsskabte værdier i det. Nej, der er såmænd ingen samfundsskabte værdier i det, men der er samfundsskabte prisstigninger i det, det skal jeg ærligt indrømme. Men så kan man igen spørge: skal samfundet tage sig betalt for, at det har skabt en inflation på dette område, for tallene viser også klart her, at stigningen ikke løber en pind højere end det, vi selv i samfundet forøger prisen til?

Altså summa summarum: vurderingssum er summen af den reelle værdi og prioriteringsværdien. Spørgsmålet er så, om vi fortsat skal vurdere de to poster sammen, eller om vi skal udskille den reelle værdi af ejendommen og vurdere den og ikke den fiktive prioriteringsværdi. For kristeligt folkeparti er der overhovedet ingen vaklen med hensyn til dette: vi kan — uden på nuværende tidspunkt at have tid til at fremdrage argumenter for, at det også kan lade sig gøre i praksis — hermed meddele, at vi er positive over for dette forslag og velvilligt vil være med til at udforme det i udvalget.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg synes ikke, at forslagsstillerne, venstre, toner rent flag i denne sag. Hvad er det, der ligger bag ved det forslag, vi lige har behandlet, og hvad er det, der ligger bag ved dette forslag? At der er voldsomme prisstigninger på jord og ejendomme, ca. 100 mia kr. inden for de sidste to år. Man ved, at disse voldsomme stigninger vil blive registreret ved 16. alm. vurdering. Man vil ikke se kendsgerningerne i øjnene, så vil man prøve med nogle kunstgreb at få nedsat denne vurdering. Det er selvfølgelig et synspunkt, men hvorfor så pakke det ind, som det gøres her, ved at sige, at nu skal vi gå over til kontantvurdering. Er det for at skjule, hvad den egentlige hensigt er? Andet kan det ikke være. Fordi man ved, at en kontant vurdering vil blive adskilligt lavere end den vurdering, vi har nu. Hvis man tonede rent flag, stillede man et forslag om, at når 16. alm. vurdering er gennemført, så nedsætter man ved lov denne vurdering med 25, 30 eller 35 pct., for det er jo det, det drejer sig om. Hvorfor så sådan nogle indviklede og hypotetiske ting, som her stilles op? Det var da et politisk synspunkt at sige, at så må ejendomsvurderingerne nedsættes.

Det kunne vi selvfølgelig heller ikke medvirke til; men vi synes altså, det er sådan en lidt falsk varebetegnelse, der lægges frem her, for det, det drejer sig om, er stort set det samme som i det forslag, vi lige har behandlet, og derfor kan vi heller ikke medvirke til dette.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg vil i og for sig tro, at den måde, hvorpå den sidste taler fremstillede det egentlige formål med venstres forslag, er fuldstændig korrekt, og det er ud fra det synspunkt, mit parti gerne vil støtte forslaget. Vi ønsker meget gerne på alle måder at bidrage til, at der sker mindst mulig stigning i de beløb, folk som følge af 16. alm. vurdering kommer til at betale, og derfor vil vi gerne stille os positivt over for venstres forslag.

Men jeg har følt på debatten i dag, at det er ved at trække op til samling om mere end dette. Jeg er ikke sikker på, at fremskridtspartiet skal opgive sin tanke om at få 16.

[Erhard Jakobsen.]

alm. vurdering udsendt. Jeg mener, der er grund til at få undersøgt nogle partier imellem, om ikke vi kan klare det. Kan vi ikke det, beder jeg om, at man for det første prøver at komme igennem med det, som venstre her foreslår, og også at man prøver at komme igennem med vort forslag om, at kommuner og amter efter 1. april 1977 ikke må opkræve mere i kroner og øre end i 1976. Så har vi givet borgerne en solid garanti for, at de ikke kommer til at betale store ekstrabeløb. Men jeg tror, det er på tide, at de fire partier, der normalt kalder sig borgerlige, prøver at finde sammen med et parti som centrum-demokraterne, der hverken er borgerligt eller noget andet af det dér gammeldags, men som gerne vil støtte bestræbelser for, at man ikke kommer til at ramme en gruppe af befolkningen på en helt urimelig måde.

Jeg har været meget glad for de to forslag i dag fra konservativ side, fra venstres side, og for diskussionen derom; jeg har været meget glad for fremskridtspartiets fastholden ved visse ting. Jeg tror, der er fem partier med et flertal i denne sal, der er i stand til i sidste øjeblik at få reddet parcelhusejerne fra en ny brandskatning, som ellers uvægerlig vil følge med 16. alm. vurdering.

Wilhelm (VS):

Når vurderingsgrundlaget overhovedet har den store interesse, det har, er det kun, fordi det er koblet sammen med de skattemæssige regler om lejeværdi for egen bolig. Anvendelsen af vurderinger til det formål har jeg udtrykt vores mening om ved det forrige lovforslag, og det skal jeg ikke gentage; vi mener, det burde helt væk, vi bør ikke have disse vurderinger af lejeværdi ind, når man beregner folks skat.

Men så til selv venstres forslag, som jeg da alligevel godt vil komme lidt ind på. Vi kan ikke se, at den ene type af vurdering er meget mere eller mindre forrykt end den anden type af vurdering, at kontantvurderingen f. eks. skulle være betydelig mere forrykt end den vurdering, der gælder nu. Det er jo lige vilkårligt, dette her. Hvis man havde en regel om, at der på sælgerpantebreve ikke måtte være en nominal rente på mere end 4 pct., ville samtlige vurderinger efter det gældende system jo rasle op til ca.

det dobbelte af, hvad de ligger på i dag. Det har man ikke, kan man så sige; nej, men man har en regel og en tradition om, at den nominelle rente, den pålydende rente ikke er mere end 8-9 pct., og derfor ligger vurderingerne ca. 50 pct. højere, end de ville ligge, hvis man havde den faktiske rente stående på disse aftalte gældsbeviser. Tilsvarende med kontantvurderingen, bare til den anden side. Det er teknik, dette her, og det er jo i virkeligheden ikke det, der er interessant. Man kan opnå en hvilken som helst forrykt vurdering, alt efter hvilke regler man benytter sig af. Men det, dette drejer sig om, er selvfølgelig, at venstre vil have nedsat vurderingerne, fordi det påvirker lejeværdierne og dermed påvirker skatterne for selvejere af boliger.

Nu står der ikke noget som helst i bemærkningerne om, hvordan venstre har tænkt sig at rokere rundt med provenuerne af disse ting, om venstre har tænkt sig, at alle andre regler, der implicerer vurderingerne, både med hensyn til skatteelegninger, med hensyn til ejendomsskatteelegninger og med hensyn til lånemuligheder osv., skal stå uændret. Det må vi så foreløbig gå ud fra, at de skal.

Så har venstre altså ikke gjort nogen den tjeneste, som ellers burde være selvfølgelig, nemlig at regne ud, hvad dette egentlig koster, men det har vi så til gengæld. Hvis man alt andet lige går over til venstres kontantvurdering, hvor vilkårene med den gældende rente jo i dag er sådan, at der gives et nedslag i købsprisen for et enfamilieshus på næsten 10.000 kr., hvis man forøger udbetalingen med 5.000 kr., ville man — ikke helt præcis, men nogenlunde — med en kontantvurdering nå frem til ca. det halve beløb, måske 60 pct., af, hvad vurderingerne når frem til efter gældende regler. Hvis venstre så vil beholde sine skatteregler ud fra denne nye kontantvurdering, betyder det — jeg skal ikke gennemgå de forskellige faser i dette regnestykke — en skattelettelse for parcelhusejerne i dette land på knap 3 mia kr.; det er det, der ligger i venstres forslag, medmindre man vil lave lejeværdisatserne om, hvad der ikke står noget som helst om i bemærkningerne.

Derfor vil jeg spørge venstre: er det det, man er ude på? Er det en skattelettelse til landets parcelhusejerne på knap 3 mia kr. —

[Wilkjelm.]

vi kan skændes lidt om beløbet, men venstre skal gøre vold på sig selv for at komme ned under 2 mia kr. ud fra dette forslag — man vil med dette forslag? Vil man, samtidig med at man har lagt den ene lejeforhøjelse oven på den anden på samtlige landets lejere både i den privatejede og i den såkaldt almennyttige boligmasse, give selvejerne en skattelettelse på 3 mia kr.? Er det det, man vil? For at spørge helt præcist og tvinge venstre til at give et helt præcist svar i stedet for at sige, at det måske ikke er lige det, man vil, spørger jeg: vil man så kombinere dette forslag med, at man samtidig sætter lejeværdien af egen bolig op til 6 pct. af den vurdering, man når frem til efter venstres forslag, for ellers ligger der de skattelettelser i det? Vil man svare på det?

Til allersidst spørger jeg: hvis man heller ikke vil det, hvor har man tænkt sig at tage de 3 mia kr. fra?

Ordføreren for forslagsstillerne (*Brixtofte*) (V):

Lovforslaget er en genfremsættelse af det lovforslag fra 1. november 1972, der blev forkastet i maj 1973 af det socialistiske flertal plus det radikale venstre.

Siden da er der sket to andre ændringer ved siden af de meget interessante iagttagelser, hr. Gudme gjorde om forandringerne. Det er ikke alene ordfører og dato, der er ændret, men desuden har venstre fremsat forslaget så tidligt, at ingen med rette kan indvende, at det er for sent i forhold til den kommende vurdering. Det er en meget væsentlig forandring, at man denne gang ikke på nogen måde kan indvende imod forslaget, at det er kommet for sent. Dernæst, hr. Gudme, er der sket den forandring, at folkettingen har ændret sammensætning, og at der derfor i dag er et langt større håb om, at vi kan få dette forslag vedtaget.

Derfor vil jeg i samme forbindelse sige tak til alle de ordførere, der har bakket forslaget op og sagt en række pæne ting om forslaget; det lover godt. Jeg må sige, at selv skatteministeren jo har langt venligere bemærkninger til forslaget end dengang skatteministeren ikke var skatteminister, men var ordfører for socialdemokratiet, hvor han havde noget barskere ord til vort forslag. Jeg kan kun betragte disse forandringer som posi-

tive; det lover godt for dette forslags fremtid.

Når venstre har fremsat forslag om kontantvurdering, er det først og fremmest, fordi en kontantvurdering vil være mere rigtig end den nuværende vurdering.

Til hr. Kaj Hansen vil jeg sige: ja, det er rigtigt, at det, venstre foreslår, er en vurdering, der betyder et lavere niveau. Ja, hr. Kaj Hansen, nemlig et rigtigere niveau end den fiktive høje vurdering, der kun er en afspejling af nogle kursfald på børsmarkedet.

I dag er det jo sådan, at man skal regne med sædvanlige prioriteringsforhold, men enhver ved, at der ikke er noget der hedder sædvanlige prioriteringsforhold i praksis; hvis man derfor indvender imod forslaget, at det er svært at administrere, vil jeg sige, at det ikke er sværere at administrere end det gældende vurderingssystem, for den gældende vurdering er en fiktiv vurdering.

Hvis et parcelhus bliver vurderet til f. eks. 500.000 kr. — og man kan godt frygte med den kommende vurdering, at mange ganske almindelige parcelhuse kommer op på omkring en halv mill. kr. i vurdering — kan man spørge, om det nu også er en halv mill. kr. værd. Og svaret er nej, for hvis man vil sælge sit hus, kan man allerhøjest få en mindre udbetaling og en fast ydelse i en lang række år. Men hvis de sælgerpantebreve, obligationer, eller hvad det er, man får, skal omsættes til kontant værdi, kan man for den halve mill. kr. højst indkassere måske 350.000 kr. Hvis man derfor sammenligner med andre formuegoder som f. eks. aktier, er der et klart misforhold, for hvor andre formuegoder vurderes til det aktuelle niveau og til en kontantværdi, gælder der det særlige for ejendomme, at man af dem beregner en særlig, fiktivt høj værdi. Man kunne forestille sig, når man så ser på beskatningen, at man havde indført et tilsvarende princip for indkomstskatten gående ud på, at hvis man havde en indkomst på 50.000 kr., lod man, som om det var 75.000 kr., så man kunne lave nogle lavere procenter og dermed få det til at se rimeligere ud. Det er faktisk sådan, man har gjort i forhold til ejendomsvurderingen, hvor man fastsætter nogle lavere procenter, som i virkeligheden er langt højere, når man tager det i forhold til den kontante værdi.

[Brixtofte.]

Må jeg til sidst sige til socialdemokratiet, som gentager det gamle argument: hvorfor vil venstre ikke bare nedsætte procenterne, når der kommer en ny vurdering, kunne man ikke bare gøre det på den måde? Ja men hvis det er socialdemokratiets indvending, vil jeg spørge socialdemokratiet: vil socialdemokratiet her som erstatning for vores forslag garantere, at socialdemokratiet vil være med til f. eks. at nedsætte amtsgrundskyldpromillen? Det kunne være interessant at få at vide, for det er jo konsekvensen af socialdemokratiets indvending imod vores forslag.

Hr. Wilhjelms spørger, om venstre bare er ude på at give parcellusejerne og andre grundejere en gevinst. Svaret er nej. Jeg ved ikke, om hr. Wilhjelms er klar over, men det har jeg fra tidligere debatter forstået hr. Wilhjelms er, at en husleje i dag er en omkostningsbestemt husleje, som også står i forhold til vurderingen, og derfor er det af interesse for alle i Danmark, hvilken vurdering man får næste gang, og efter hvilke principper denne vurdering skal gennemføres.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg vil til hr. Brixtoftes bemærkninger om tidspunktet sige, at der ikke er meget tid at arbejde i, hvis vi står over for afgørende ændringer i forudsætningerne, i grundlaget for den kommende almindelige vurdering. Det er jo således, at materialet til forvurderingerne for længst er igangsat, og at de starter inden så længe. Derfor finder jeg anledning til at sige, at hvis det drejer sig om afgørende ændringer, er der ikke, som man kunne få fornemmelsen af, vældig god tid.

Det er det ene, jeg vil sige; det andet er i anledning af hr. Brixtoftes udtalelse om, at skatteministeren er meget venligere nu, end dengang forslaget sidst var til behandling. Det er nu ikke rigtigt. Hvis hr. Brixtofte læser mine bemærkninger som ordfører for socialdemokratiet ved andenbehandlingen i 1973 — det står i Folketingstidende 1972-73, sp. 5842-5844 — så vil hr. Brixtofte se, at det, jeg dér giver udtryk for, er, at de to partier, der dengang fremsatte forslaget, nemlig venstre og konservative, beder om at

få det frem til forhandling og afgørelse her i tinget på et tidspunkt, hvor den eneste mulighed består i at foretage et procentuelt nedslag over hele linjen og altså ikke en mere generel ændring og ikke en forbedring af de eksisterende vurderinger. Det har jeg også sagt i mine bemærkninger til det forslag, vi har til behandling her i dag, stadig gælder.

Hvis de synspunkter, som flere ordførere har givet udtryk for, er et ønske om via vurderingsloven at drive skattepolitik, må jeg sige, at socialdemokratiet og regeringen ikke har noget ønske om at medvirke hertil. Jeg blev ikke overrasket over, at en række ordførere kørte deres argumentation på, at via det her kan vi gennemføre nogle ændrede beskatninger i samfundet. Det var jeg ikke overrasket over, men jeg var dybt skuffet over, at ordføreren for forslagsstillerne, hr. Brixtofte, mod afslutningen af sine bemærkninger spørger: ja men vil socialdemokratiet så i stedet for det her være med til at nedsætte amtsgrundskyldpromillen? Det er jeg dybt skuffet over, fordi jeg havde håbet, at der bag genfremsettelsen af forslaget lå et reelt ønske om at arbejde videre i et forsøg på at finde et bedre vurderingsgrundlag. Jeg havde et håb om, at det var vurderingsloven, der interesserede venstre. Jeg må efter disse bemærkninger frygte, at det for venstre som for en række andre ordførere, først og fremmest hr. Erhard Jakobsen, er et spørgsmål om skattepolitik, og den skal vi ikke drive over vurderingslovgivningen. Når vi ser resultaterne af vurderingen, kan vi træffe beslutning om, hvilke konsekvenser det skal have, det være sig på boliglovgivningen, på skattelovgivningen, på formuebeskatningen osv. Det kan vi drøfte på det grundlag, vi da har. Det, vi har til behandling her i dag — det vil jeg understrege til sidst, for at ingen skal glemme det — er et forslag om ændring af vurderingsloven.

Ove Jensen (FP):

Jeg takker hr. Erhard Jakobsen for tilslutningen til vores lovforslag nr. 119 bl. a. om udskydelse af den 16. alm. vurdering og håber, at tilslutningen vil blive fulgt op af andre partier. Men uanset om vores lovforslag kan vedtages eller ej, er vi interesseret i, at alle de problemer, der er ved den

[Ove Jønsen.]

kommande vurdering, de følgevirkninger med beskatning osv., vil blive behandlet samlet i et af de dertil indrettede udvalg her i huset. Det er nødvendigt for at opnå en løsning af ting, som har sammenhæng, at de behandles samlet.

Ømann (SF):

Det drejer sig kun om en detalje, som jeg gerne vil have afklaret hos hr. Brixtofte. Det blev jo sagt, at man også skulle tænke på, at det var disse kontantværdier, der lå til grund for legeberegningerne. Så vil jeg gerne afeske hr. Brixtofte det svar: går dette forslag ud på, at man til opfyldelse af boligforliget skal beregne det kapitalafkast, der danner grundlag for huslejen, på grundlag af kontantværdien med de i boligforliget eksisterende sats? Det kunne være interessant og slet ikke uvelkomment.

Wilhelm (VS):

Der er to ting, jeg gerne vil takke hr. Brixtofte for. For det første, at han klart og tydeligt har bekræftet, at der her er tale om, at man fra venstres side vil give ejerne af selvejerboliger skattelettelse for et beløb på tæt op mod 3 mia kr. Det er det, det drejer sig om.

For det andet hans meget oplysende bemærkning om, hvordan dette også ville influere på den omkostningsbestemte leje. Hermed bekræfter hr. Brixtofte, hvad vi andre hele tiden har sagt, men som socialdemokratiet altid har benægtet, nemlig at man selvfølgelig indførte den omkostningsbestemte leje med den hensigt, at den skulle gælde de fremtidige vurderinger. Der er overhovedet kun hoved og hale i hr. Brixtoftes udtalelser her, hvis det er tanken, at den omkostningsbestemte lejes princip også skal følge efter 16. og fremtidige vurderinger, ellers er det aldeles meningsløst, hvad hr. Brixtofte har sagt. Men det er selvfølgelig også den eneste måde, det boligforlig hænger sammen på, og nu ved lejerne, hvad de har i vente.

Så har jeg et par supplerende spørgsmål. Jeg fik ikke svar før: hvor har hr. Brixtofte og venstre tænkt sig at hente de 3 mia kr., som man vil give i skattelettelse til selvejerne?

Det var det ene. For det andet: hvis det skulle lykkes venstre at få dette kontantvurderingsprincip igennem, kan hr. Brixtofte så garantere, at meningen med hans udtalelser om den omkostningsbestemte leje er, at lejen for udlejningsboliger i den private boligmasse stadig væk skal beregnes baseret på et kapitalafkast på 7 pct. af denne langt, langt lavere vurdering, og at han dermed vil tage disse enorme summer fra ejerne af disse udlejningsboliger? Kan han bekræfte det, eller er det også fuldstændig meningsløst på det område?

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg skal tillade mig at stille et konkret spørgsmål til hr. Brixtofte. Jeg er enig med venstre i, at kontantvurderingen kan give et mere reelt grundlag for beskatning end den nuværende vurderingsform, og de, som har stået og talt meget højt om de gaver, man giver til parcelhusejerne, bør vel nok erindre sig, at da man fik lejeværdi og fik vurdering i gamle dage, var det helt andre prioriteringsomkostninger, man havde: på det tidspunkt var den vurdering, man fik, jo langt nærmere det kontantvurderingsgrundlag, som her bliver foreslået fra venstre. Det, jeg ville spørge hr. Brixtofte om, er: hvis man nu indfører sådan en kontantvurdering, skal man jo stadig væk, sådan som man skal nu, regne sig frem til et eller andet resultat, og hvis de mennesker, man har til at regne sig frem til det resultat, ikke gør det mere korrekt, end det gøres i øjeblikket, vil resultaterne jo være lige så vilkårlige og lige så lemfældige som de vurderinger, vi har i dag. Hvordan stiller venstre sig til at sørge for, at det kommende vurderingsgrundlag bliver bedre og mere sagligt end det, vi har i øjeblikket? Det er ligegyldigt, om vi anvender den nuværende vurderingsform, eller vi anvender kontantvurdering, for som hr. Wilhelm rigtigt sagde: man kan jo komme frem til lige så tåbelige resultater, man vil. Det er kun et spørgsmål om teknik. Derfor er det langt vigtigere at få fastslået, at vurderingsgrundlaget skal være det rigtige. Om man så skal basere det på en kontantvurdering, eller man skal anvende det nuværende vurderingsgrundlag, er sådan set kun et spørgsmål om, hvor høj beskatningen bliver. Det, der interesserer mig, er, at den

[Kirsten Jacobsen.]

vurdering, man kommer frem til, er et sagligt og ensartet udtryk for værdien af landets faste ejendomme, og jeg vil gerne spørge venstre, om de også vil medvirke positivt til det.

Dohrmann (FP):

Alt for længe har dette folketing danset efter de socialistiske toner. Jeg synes derfor, at den debat, der har være her i dag, er meget opløftende: 89 mandater, repræsenteret af 5 partier, som udgør et faktisk flertal her i folketinget, er enige om, at der skal gøres noget ved dette problem.

Nu ligger det også sådan, at næsten samtlige af de fem partier har fremsat deres eget forslag. Jeg skal derfor opfordre til, at de drøftelser, som nu kommer i stand, må føre til noget positivt. Vi må simpelt hen i de fem partier bøje os imod hinanden, så der kommer noget fornuftigt ud af det. Det fortjener ikke bare vælgerne, det fortjener så sandelig også socialdemokraterne.

Kaj Hansen (DKP):

Det interessante ved denne debat er vel nok at se den forenede reaktion her køre frem med disse spørgsmål, men det er jo helt fabelagtigt, at det er de partier, som socialdemokratiet har et nært, for ikke at sige intimt samarbejde med. Mon det ikke efterhånden står ganske klart, at det er på høje tid at få slået bremserne i. Jeg synes ærlig talt ikke, at skatte- og afgiftsministeren allerede på nuværende tidspunkt skulle sige, at når 16. alm. vurdering er gennemført, er vi villige til at se på konsekvenserne. Hvad er det for konsekvenser? Er det de konsekvenser, som hr. Gudme omtalte på et offentligt møde i Hillerød i går, hvor jeg også deltog, nemlig at det er da klart, at når 16. alm. vurdering er gennemført, er det også 16. alm. vurdering, der skal lægges til grund for den omkostningsbestemte leje? Det må da efterhånden stå ganske klart og tydeligt, hvad de borgerlige partier her er ude på. Derfor er det fabelagtigt, at socialdemokratiet opgiver skanse efter skanse i stedet for sammen med lejerne og sammen med mange andre progressive i befolkningen efterhånden prøver at få etableret en modstand imod den sorte reaktion, der her er kommet til orde.

Ordføreren for forslagsstillerne (Brixtofte)

(V):

Allerførst vil jeg erklære mig enig med skatteministeren i, at denne debat drejer sig om et forslag om kontantvurdering. Jeg har læst mit første indlæg igennem, og jeg er faktisk ikke kommet ind på noget andet end det forslag og de principielle synspunkter, der var derom. Når andre indvender noget imod vores forslag, prøver jeg at sætte mig ind i de andres tankegang — det er ikke venstres tankegang — når de siger til os: ja men hvorfor kan vi ikke lige så godt ned-sætte procenterne? Så spørger jeg, når jeg går ind på de andres tankegang: nå ja, men hvis det er jeres måde at gribe det an på, vil I så foreslå det? Det er sådan set ikke, fordi jeg selv vil gå ind på den debat.

Til alle de andre, der begynder at tale om lejeværdi og alt det andet, vil jeg sige følgende: om lejeværdien er der jo en fast aftale i boligforliget om, at den skal væk, og at det skal ske i forbindelse med en begrænsning af rentefradragsretten. Det er boligforligspartierne enige om, og vi venter stadig væk på skatteministerens udspil om, hvorledes denne lejeværdi skal væk, så lejeværdien behøver vi slet ikke at diskutere i dag.

Må jeg dernæst sige om grundskylden, at det er jo sådan, at da vi sidste gang fik en stigende vurdering, fik vi ikke, således som nogle siger det, nedsat procenterne for amtsgrundskyldpromillen, og derfor kan man selvfølgelig frygte, at hvis man ikke laver en reel vurdering, vil man ved den kommende vurdering få stigende omkostninger for vores erhvervsliv.

Venstre ønsker et rigtigere vurderingsgrundlag. Venstre ønsker, at vi ikke mere arbejder med fiktive høje vurderinger, der kun afspejler kursniveauet på et givet tidspunkt. Vi ønsker, at vi skal have en rigtig kontantvurdering. Det er ud fra denne forudsætning og med det mål, at vi har fremsat vores forslag.

Må jeg til fru Kirsten Jacobsen sige, at venstre er enig i, at man skal nå frem til en mere saglig vurdering. Vi har alle sammen set mange eksempler på, hvordan ejendomme vurderes forskelligt. Vi vil gerne medvirke i et sådant arbejde; hvordan det konkret skal være, kan jeg ikke udtale mig

[Brixtofte.]

om her, men vil være meget positivt indstillet over for et sådant udredningsarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m. v. [af Arne Bjerregaard m. fl.]

(Lovforslag nr. 211. Fremsat 10/2 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Dette forslag drejer sig om at fritage hyrevogne for den registreringsafgift, der skal betales, når en hyrevogn ønskes omregistreret til privat personbefordring efter at have kørt mindst 3 år eller mindst 175.000 km som hyrevogn. Den afgift, der er tale om, fastsættes på grundlag af en særlig vurdering i hvert enkelt tilfælde, og der gives et fradrag i afgiften for den nedsatte afgift, der allerede er betalt ved køretøjets første registrering som hyrevogn. Ved denne ordning har man søgt at ligestille disse køretøjer i afgiftsmæssig henseende med andre brugte personbiler.

Forslaget er i bemærkningerne motiveret med det ønskelige i at få en stor og moderne hyrevognspark, især i de store byer, og det er et formål, som regeringen har fuld sympti for. Men det må naturligvis være en forudsætning, at en lempelsesordning af den her omhandlede karakter kan gennemføres i praksis uden alt for store vanskeligheder.

I så henseende er forholdet, så vidt jeg kan se, dette, at der næppe vil opstå vanskeligheder med at praktisere en 3 års grænse. Jeg vil i den forbindelse pege på, at den norske ordning, som blev diskuteret i sidste

samling, alene baserer sig på den periode, de pågældende vogne har kørt som hyrevogne.

Der er efter forslaget to ting, der skal være forudsætning: periodens længde eller alternativt en kilometergrænse. Her er de administrative vanskeligheder med at gennemføre en kontrol noget større. Jeg vil mene, at vi hvis vi skal fastholde også en kilometergrænse som en forudsætning, bør vi operere med et noget højere tal end de foreslåede 175.000 km.

Med disse bemærkninger kan jeg sige, at jeg er velvilligt indstillet over for forslaget. Jeg finder, det er et egnet udgangspunkt for nærmere overvejelser i skatte- og afgiftsudvalget med hensyn til den endelige udformning af en ordning.

Ove Hansen (S):

Mit parti er klar over, at der er problemer for ejere af hyrevogne, og derfor vil vi gerne være med til at se, om der er mulighed for at yde visse former for kompensation. Det forslag, der her foreligger, er vi villige til at se positivt på fra vort partis side.

Voigt (FP):

Fremskridtspartiet er klar over, at hyrevognserhvervet er ved at blive tynget i knæ af afgifter og andre restriktioner. Vi er enig i de intentioner, der ligger i kristeligt folkepartis forslag. Om det er den rigtige fremgangsmåde, kristelig folkeparti har valgt, må vi se på i udvalget. Der bliver, som skatte- og afgiftsministeren nævnte, et spørgsmål om kilometer, og det er vel også et spørgsmål, om årrækken ikke skal være anderledes.

Vi vil se positivt på det under udvalgsarbejdet.

Brixtofte (V):

Må jeg først sige, at venstre kan genkende forslaget, idet venstre jo tidligere har fremsat et forslag, der faktisk er identisk med dette her. På daværende tidspunkt må man sige at forslagsstillerne ikke viste nogen synderlig interesse for venstres forslag, men syndere, der omvender sig, er vi jo altid glade for, og derfor vil jeg sige, at vi gerne vil se på forslaget med velvilje. Vi vil dog også se på det under hensyntagen til en samlet provenubetragtning, specielt når man tidligere har vedtaget en anden og mere